

vejo živino, da je veselje. Kupci kar vrejo tje na semnje, zlasti v Slov. Bistrici; po 1500 glav krasne goveje živine stoji na semnjišču, in po 20 do 40 vagonov živine se tak semenjski dan odvaža. Vse gre, če se le hoče. Ob Boljski o sirarstvu niso imeli niti pojma; danes se v novo osnovani mlekarški zadrugi pri Sv. Juriju pod Taborom predela vsak dan 400 litrov mleka v sir, za kojega se vse trga; razven tega se pride luje še mnogo surovega masla. Ljudje dobivajo lepe svote denarja in pravijo: »Kdo bi bil poprej mislil, da je ta naprava tako koristna?« Človek mora imeti oči odprte, pamet zdravo, voljo pa trdno; pri nikomur pa tega danes ni tako treba, kakor pri slovenskem kmetu.

Politični ogled.

Državni zbor bode, kakor trdijo razni češki listi, bojda v kratkem sklican. Zasedanje bode po njihovem mnenju le kratko, ker ministerski predsednik nima upanja, da bi se zbornične razmere zboljšale. Ministerski predsednik Körber se bode v kratkem zopet začel razgovarjati z voditelji raznih strank, katerim hoče naznaniti vladin gospodarski program.

Češki poslanci pridno prirejajo shode in poučujejo ljudstvo o političnem položaju. V sklenjenih resolucijah povdarjajo in zahtevajo enakopravnost vseh narodov ter protestujejo proti delitvi Češke v dva dela in proti vladinim jezikovnim nakanam.

Italijani v avstrijskem Primorju močno skilijo čez mejo v blaženo »zjedinjeno Italijo.« Tržaški magistrat je žrtvoval za žalovanje po umorjenem Umbertu bojda 40.000 kron. Zato ni čuda, da mu za proslavo sedemdesetletnice našega cesarja ni ostalo nič denarja. Izostal je vsakoletni obhod, a tudi javne običajne veselice so se opustile! Za avstrijskega cesarja se torej ne brigajo, pač pa polagajo mrtvemu italijanskemu kralju vence na grob z izdajalskim napisom: »Trst svojemu kralju.« Laskega kralja torej imenujejo avstrijski podaniki svojega kralja! Zdaj pa še naj kdo reče, da v Trstu in Primorju ni irredente! Bilo bi že res čas, da vladni krogi enkrat uvidijo irredentistične nakane in jih še v pravem času zatrejo s tem, da izpolnijo Slovincem in Hrvatom njih pravične in postavne zahteve.

Nemško izzivanje. Mestni svet v Olomucu je sklenil po vzgledu mesta Brna češko ljudsko šolo oskrbeti z nemškim na-

V tem se v daljavi zaslisi melodični glasovi: »Mnogo grehov jej je odpuščenih, ker je veliko ljubila... quia dilexit multum.«

Po tem prizoru pride bolnica k zavesti. Nema gleda in posluša. Jeli prevara? Preplašena odpira oči in gleda pred seboj onega angelja, kateri je bil prišel v snu z neba k njej. Prav isti obraz. Spozna ga po milini pogleda in nežnosti nasmeha, gleda, kako skrbno širi roke nad njo, kako se jej s tiho pobožnostjo bliža, da jej nekaj zašepeče, da jo poboža s solzami, da jo poljubi; bolnica gleda svojo — usmiljeno sestro. »Sl. List«.

Delo z glavo. Kmet vozi odvetniku drva iz gozda in zahteva za delo petak vozine. To je odvetniku preveč. Toda kmet mu reče: »Saj si tudi vi za kako tožbo daste plačati več nego petak in vendar vam tožbe ni težko storiti!« — »Da, prijatelj,« odgovori odvetnik, »moram pa delati z glavo!« — »Saj so morali tudi moji volj delati z glavo; ali mislite, da so vlekli z repom?«

Oče (v ljutomerski okolici): »France! ti si hodil v šolo, ali so »krote« giftne?«

France: »Učili smo se, da niso »giftne«, ampak samo sok, ki ga »iztiskajo« iz sebe je »giften!«

Oče: »A zdaj se le vem, zakaj pravijo »Štajarcu« in »Mariborčanki« »giftni kroti.«

pisom: »slavische städtische Volksschule«. V čeških mestih še češki zastopi dozda tega nemškimi šolam niso storili, a to nemško izzivanje jih bode zdaj prisililo, da bodo dali v čeških mestih in trgih nemškim šolam češke napise. Kdo torej izziva?

Srbija. Kakor poprej Milan, tako bode sedaj najbrž nova kraljica slabodejno uplivala na mehkega kralja Aleksandra, da si odstrani svoje nasprotnike. Začetek je že storjen. Prejšnji ministerski predsednik Giorivic in minister Atanazkovič sta bila umirovljena. Istotako tudi poslanec na berolinskem dvoru, Bogičević.

Angleži v Južni Afriki so začeli posnemati prusko vlado. Takoj po osvojitvi Johannesburga so prijeli 56 Hrvatov ter jih izgnali iz Transvala. Še toliko časa jim niso dali, da bi si bili vzeli svoje reči seboj. To je brezobzirnost svojega napuha! Naše zunanje ministerstvo je takoj strogo zahtevalo po svojem konzulu v Johannesburgu, da se njihove imovitosti takoj doposljejo v Avstrijo.

Boj na Kitajskem. Mednarodne čete še imajo vedno boje z ustaši. 19. t. m. so imeli tudi naši vojaki v zvezi z Japonci, Amerikanci in Angleži boj z bokserji, kojih so 300 pobili; drugi so pobegnili. Mednarodne čete so imele 11 ranjencev. Poslaniki evropskih držav, ki so pred par tedni bili po časniskih poročilih na najgrozovitejši način umorjeni, zdaj zopet živijo in se veselijo zlate svobode. Peking je pomirjen in upa se, da bode tudi drugod upor kmalu zaduščen. Kaj bo neki potem delal vrhovni poveljnik grof Waldersee, ki pride še le čez mesec dni na bojišče, ako ne bo več vojske in ustašev! Še pokazati ne bo mogel javno pred svetom, da je res vreden tistega česčenja in slavljenja, ki ga je užival na potovanju iz Nemčije do Napola, odkoder se je na ladiji odpeljal proti Kitajskem.

Dopisi.

Iz ptujskega okraja. (Ljudske knjižnice v proslavo stoletnice Slomšekovega rojstva!) Vse hvale vredno je, da slovensko ljudstvo obhaja slovesno stoletnico Slomšekovega rojstva. S tem je svetu pokazano, kako časti svoje zasluzne moze! Slovensko ljudstvo pa se tudi tako v vseh slojih seznanja z vrlinami, katere so dičile Slomška kot skofa in svojemu narodu zvesto udanega sina. V izgled se mu postavlja življenje in delovanje sina priproste kmeta, kateri je s svojimi, od Boga mu podarjenimi talenti dobro gospodaril, kateri je z marljivostjo, vstrajnostjo vse težave in križe človeškega življenja sijajno premagal in se povzpел do neminljive slave. Letošnje slavnosti pa bi naj tudi vidljive spomine med narodom zapuščale. To bi se najbolje in najlepše doseglo z ustanovami v dobrodelne namene. Pa tudi tam, kjer to ni mogoče lahko, se naj nekaj stori.

Skoro v vsaki slovenski župniji imamo že po eno bralno društvo. Le nektera — redka — društva imajo tudi knjižnice. V proslavo Slomšekovega spomina naj prekrstijo bralna društva, katere že imajo knjižnice v »Slomšekove ljudske knjižnice«; društva pa, ki še nimajo knjižnice, naj tako še letos osnovajo; kjer ni društva, naj se osnovi še letos s Slomškovim ljudsko knjižnico vred! To ne povzroča posebnih stroškov in le malo dela in truda. Upati je tedaj, da dobé vse slovenske župnije, katere še nimajo, bralno društvo s Slomškovim ljudsko knjižnico še letos! Tako se bode vedno in vidno častil spomin na Slomška; slovensko ljudstvo se bode vedno bolj izobrazovalo, kar je Slomšek iskreno želel! Slovenska knjiga se bode širila med narod in ne bode več trohnela po shrambah izdajateljev in založnikov! Slovenski pisatelji bodo potem pisali knjige za narod, za ljudstvo. To jih bode navdušilo za novo delovanje; vzbudilo

in privabilo pa bode tudi nove, še speče moči. Naj tedaj nastanejo Slomšekove knjižnice! F. J.

Iz Kozjega. Vsak dan, ko se bliža polnočna ura, prične se v našem trgu živahno gibanje. Zbirati se namreč začne v tem času tukajšnja ponočna garda, naša slavna fakinaža, ki kalí nočni mir in razgraja po našem trgu prepevajoča pesmi, ki žalijo čut vsakega dobrega Avstrijanca, posebno pa še Slovana. Pesmi, kakor »Die Wacht am Rhein« in »Heil und Sieg« se trobijo vsako noč. Posebno žalostno pri tem je pa to, da dajejo tem kričačem glavni kontingent nekateri taki ljudje, ki imajo zaradi svoje državne službe najmanj vzroka popevati za Avstrijo žaljive pesmi! Za pomočnike pa jim skrbi neka kovačnica. Ta lepa družba izziva in razgraja brez zadržka po celem trgu, čaka na domú idoč Slovence ter jih nadleguje. A naše županstvo nima za to ne očesa ne ušesa, naša policija tukaj ne vidi nič in ne sliši nič. Zato vprašamo slavno županstvo v Kozjem: Ali hoče skrbeti za energičnega nočnega čuvaja, ki bode v stanu, take ponočne demonstracije zabraniti? Ali nas hoče prisiliti, da si bodemo morali Slovenci sami pomagati? Na slovenski zemlji se ne damo izzivati, doma hočemo imeti po noči mir!!

Sv. Vid pri Ptuj. Pri sv. Vidu pri Ptuj so dobili novo šolsko zastavo, koja je bila 21. t. m. blagoslovljena. Kumica je bila gospa Gomilšek iz Jurovec, ki je ob tej priliki podelila vsi šolski mladini dobro južino. Bog jo živi še mnoga leta!

Žalostno pa je za naš slovenski kraj, da se še v njem vedno šopiri nemščina in nemškutarija. Tukaj se je prenovila na občinske stroške neka kapelica, ki ima res čuden napis: »Renoviert im Jahre itd.« Ja, da Boga, ali stoji kapelica na pruski zemlji, da ima nerazumljiv nemški napis!? Dragi slovenski sorojaki! Ali se nam ne bodo smejale haloške krave, ako si bodemo na slovenski zemlji delali nemške napise? Kedaj pa nas bode srečala pamet? Francozi imajo francoske napise, Italijani italijanske, Nemci nemške — le mi Slovenci še nočemo imeti slovenskih! Spametujmo se skoraj, postanimo odločni narodnjaki in glejmo, da spravimo k občinskemu krmilu moze, ki bodo narodnjaki, ki ne bodo zasmehovali Slovencev!

Iz Dunaja. Razsvetljava, ki jo je priredilo dunajsko mesto 17., 18. in 19. povodom 70. rojstnega dne našega cesarja, je bila tako velikanska, da moram bralcem vrlega »Slov. Gosp.« nekoliko o njej poročati. Da! Dunajčanje »svojega« cesarja ne le ljubijo, ampak obožavajo, je znano; toda slavnostni trije večeri presegajo vse, kar se je pričakovalo. Zmerni dunajski listi so, kakor so po pripravi sodili, trdili že naprej, da bo razsvetljava tolika, da takšne še svet ni videl. In tako je tudi bilo! Samoodsebe se razume, da ga, kakor daleč dunajsko mesto sega; ni bilo okna, ki bi ne bilo razsvetljeno in okinčano. Pa sveča je takrat zraven električne luči malone izginila; kajti gotovo se v svrhu razsvetljave po današnjega dne elektrika še ni v toliki meri izrabljala, kakor baš navedene dni. Na edini občinski svetovalnici je žarelo 15.000 električnih luči; koliko na drugih poslopih kakor nadvojvod, raznih plemičev, milijonarjev itd., to gre v ogromna števila. In če pomislite, da daje vsaka elektr. luč najmanj toliko svetlobe, kakor sto sveč, ali si potem morete približno predstavljati ogenj, v kojem je žarel Dunaj? Ne, pravim vam, tega si ni moči predstavljati, to mora človek le sam videti. Pa te električne luči niso le mesta razsvetljevale, ampak sestavljene so tudi bile v najkрасnejše figure; tu je bilo videti cesarske krone, tam križ kakega rega, zopet tam pristrčne zdravice, ali število 70, ali začetne črke imena tistega, ki mu je to slavlje veljalo itd. In še celo s tem se ni zadovoljil dunajski patrijotizem, da je mesto, ki šteje pol milij. prebivalcev več, nego cela